

жадно го излапа — после очисти човка о земята и хвръкна далеч.

А слънцето се издигаше все по-високо и по-високо, и тихо се усмихваше на Божия свят.

Ст. Славов.

Бржмка и Зжмка.

Имало едно време две млади пчелици: едната се викала Бржмка, а другата — Зжмка.

Когато порасли и трябвало да се учат да хвръкат, една стара, добра пчела им казала:

„Елате с мене, аз имам малко свободно време и мога да ви уча, как да хвръкате. Ето, аз ще подхвръкна от тук до там и, щом кацна, направете същото.“

„Добре“, казала Бржмка, разтреперана от възбуденост. Зжмка не казала нищо, но нейните крилца се помръдвали, без тя сама да иска.

Старата пчела изхвръкнала из кошерът и полетяла по права линия; същото направили Бржмка и Зжмка. Отначало им било трудно да хвръчат съвсем право. Още не излезла, Бржмка се ударила о стената на кошерът и едва ли не загинала. Тя още не била се учила да хвръка. Старата пчела била наблизу. Тя била кацнала на едно сливово дръвце, израсло край стената. Бржмка поискала да я достигне, но не могла да налучи клончето и с всичка сила се ударила о стената.

Зжмка видяла това и постъпила предпазливо, но тя не могла да пресметне разстоянието и с голяма мъжа достигнала клончето.

„Твърде добре!“ казала старата пчела, когато и трите се събрали наедно. „Скоро няма да имате нужда от мене. Само че аз трябва по-напред да видя, — че вие сигурно можете да се върнете в кошера.“

Младите пчелици полетяли обратно. Сега те летяли по-сполучливо и достигнали кошера, без да им се случи нещо лошо.

„Е, сега ще ви оставя,“ казала старата пчела, „Преди да си отида, ще ви дам един съвет. — Не се отдавайте от градината. В нея има достатъчно цветя,